

Vielse af fraskilte, medens Nabopræsten ikke vægrede sig herved. Mener man her paa enkelte Punkter at burde overlade Afgørelsen til et Skøn, bør dette i hvert Fald ikke udøves endeligt af vedkommende Præst, men af ham indstilles til Afgørelse af højere gejstlig Myndighed.

Men ogsaa i en anden Retning maa Ministeriet anse den her omhandlede Bestemmelse for at være uheldig, idet den stiller det frit for Medlemmer af Folkekirken baade, hvorvidt de overhovedet ville lade; det af dem indgaaede borgerlige Ægteskab kirkelig indvie, og hvilken Præst de i saa Fald ville henvende sig til.

I førstnævnte Henseende opstaar Spørgsmaalet, hvorledes den *kirkelige Forpligtelse* til at lade Ægteskabet kirkelig indvie skal haandhæves, og hvorledes den skal forenes med en *Bet for Kirken* til i visse Tilfælde at nægte at foretage en saadan Indvielse — et Spørgsmaal, der frembyder megen Tvivl, og som man derfor i Særdeleshed skal anmode Deres Højærværdighed om at have Deres Opmærksomhed henvendt paa. Ministeriet er tilbøjeligt til at antage, at detaillerede Bestemmelser herom ikke høre hjemme i Loven, men som et indre kirkeligt Anliggende bør henvises til Afgørelse ved kongelig Anordning; men selv om Deres Højærværdighed maatte være enig heri, maa man dog ønske at modtage Deres nærmere Udtalelser om Spørgsmaalet i dets Helhed.

Hvad derimod angaar Spørgsmaalet om, hvilken Præst Brudeparret skal henvende sig til for at opnaa kirkelig Indvielse af Ægteskabet, forekommer det Ministeriet mindre tvivlsomt, i hvilken Retning en Ændring af Udkastets Bestemmelse bør gaa, idet man formentlig her — i alt Fald i det væsentlige — bør holde sig til de nu gældende Bestemmelser om Sognebaandet og Reglerne for dets Løsning, ligesom ogsaa Reglerne om Kirkebogstiførslerne bør ordnes i Overensstemmelse hermed.

Naar dernæst § 14 indeholder den Bestemmelse, at Lysning fra Prædikestolen er uforuden, da er det en Selvfølge, at Lysningen efter dens nuværende Bestemmelse i alt Fald delvis bliver uforuden, idet Kundgørelsen om Parternes Agt at ville indgaa Ægteskab efter Udkastets § 5 ff. skal foregaa paa anden Maade; men dette hindrer ikke, at det fra Kirkens Side kan anses for ønskeligt og rigtigt at bevare Lysningen — om end i en noget anden Form — som Menighedens Forbøn for de Medlemmer af samme, der agte at indgaa Ægteskab og efter Stiftelsesakten at lade foretage den kirkelige Indvielse.

Endelig er jo Indførelsen af borgerligt Ægteskab en Foranstaltning, der vil kunne faa — paa sine Steder ret indgribende — Betydning i økonomisk Henseende for Præster og Kirkebetjente, og denne Side af Sagen lader sig næppe forbigaa i Tavshed, som Lovudkastet gør det. Spørgsmaalet opstaar her, om man kan give Præsterne og Kirkebetjentene den samme Ret til at kræve Offer ved den kirkelige Indvielse af Ægteskaber, som nu tilkommer dem ved Brudevielser, og om dette i saa Fald vil være et tilstrækkeligt Vederlag for det nuværende Bryllupsoffer, eller om man mulig maa sikre i alt Fald de Præster og Kirkebetjente, der maatte være i Embede ved Lovens Ikrafttræden, Vederlag paa anden Maade.

Skønt Ministeriet saaledes maa være af den Formening, at de Bestemmelser i Lovforslaget, der vedrøre Kirken, til Varetagelse af dennes Interesser maa undergaa væsentlige Ændringer, har man dog ikke ment allerede paa nærværende Stadium af Sagen at kunne eller burde udarbejde Udkast til saadanne Ændringer. Naar Ministeriet derimod har modtaget Deres Højærværdigheds tilligemed de øvrige Herrer Biskoppers Udtalelser i Sagen, vil man skride til saadanne Ændringers Udarbejdelse, og man vil da eventuelt efter den Anledning, som Korrespondancen med d'Hrr. Biskopper maatte give, paa ny udbede sig Deres Erklæringer over de saaledes udarbejdede Ændringsforslag.

Nogle Eksemplarer af nærværende Skrivelse vedlægges for det Tilfælde, at Deres Højærværdighed maatte ønske at indhente Erklæringer i Sagen fra andre gejstlige i det Dem betroede Stift.

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, den 21. Januar 1902.

J. C. Christensen.

Oscar Damkier.